

Sygn. akt: II Cz 330/ 15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Starosta (spr.)

Sędziowie: SO Irena Dobosiewicz

SO Tomasz Adamski

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w I.**

przeciwko małżonkowi dłużniczki Z. S. - **J. S.**

o nadanie klauzuli wykonalności

na skutek zażalenia małżonka dłużniczki J. S. na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 31 października 2014 r. w sprawie o sygn. XII Co 8988/14

postanawia:

1. oddalić zażalenie;
2. zasądzić od J. S. na rzecz wierzyciela kwotę 60 zł (sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt II Cz 330/15

UZASADNIENIE

Powód wniósł wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużniczki.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 31 października 2014r. postanowił, nadać klauzulę wykonalności ugodzie zawartej przed mediatorem w dniu 23 września 2011r. zatwierdzonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 20 stycznia 2011r. sygn. akt VIII GC 129/10 poprzez nadanie klauzuli wykonalności także przeciwko małżonkowi dłużniczki Z. S. – **J. S.** z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską. Zasądził od J. S. na rzecz wierzyciela kwotę 110 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 23 września 2010 r. między wierzycielem, a dłużniczką została zawarta ugoda przed mediatorem T. O., która została zatwierdzona przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy poprzez nadanie jej klauzuli wykonalności w dniu 20 stycznia 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII GC 129/10.

Zgodnie z art. 787 kpc w brzmieniu obowiązującym od 20 stycznia 2005 r., tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przeciwko osobie pozostającej w związku małżeńskim sąd nada klauzulę wykonalności także przeciwko jej małżonkowi z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową, jeżeli wierzyciel wykaże dokumentem urzędowym lub prywatnym, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika. Jest to procesowa konsekwencja regulacji materialnoprawnej

przewidzianej w art. 41 § 1 k.r.o. -stanowiącym, że zaspokojenia z majątku wspólnego może żądać wierzyciel, którego dłużnikiem jest tylko jeden z małżonków, jeżeli zaciągnął on zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka.

Sąd na podstawie analizy akt sprawy źródłowej VIII GC 129/10 ustalił, iż przy zawieraniu ugody z dnia 23 września 2010 r. dłużniczkę Z. S. reprezentował jej mąż J. S. (k.69 VIII GC 129/10). Nadto z akt tych wynika, że małżonek dłużniczki był dyrektorem (...) „(...)”, którego właścicielką była jego małżonka. W związku z działalnością tego przedsiębiorstwa powstała przedmiotowa wierzytelność. Podkreślić należy, że mąż dłużniczki występował także w jej imieniu przy zawieraniu z wierzycielem ugody z dnia 10 marca 2005 r. (k.20 VIII GC 129/10).

Dokument określony w art. 787 kpc ma dowodzić faktu udzielenia zgody. Oznacza to, że z jego treści powinno wynikać w sposób jednoznaczny i bezpośredni, że małżonek dłużniczki wyraził zgodę (nawet, jeśli jest ona następcza) na zaciągnięcie przez dłużnika konkretnego zobowiązania. Zgoda małżonka musi wynikać z samej treści dokumentu prywatnego, co w niniejszej sprawie zostało potwierdzone ugodą z dnia 23 września 2010 r. oraz umową z dnia 10 marca 2005 r. (por. postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt II CZ 85/14). W oparciu o dokumenty przedstawione przez wierzyciela należało uznać, iż przesłanki rozszerzenia klauzuli wykonalności na małżonka dłużnika określone w treści art. 787 kpc zostały spełnione.

Wobec powyższego, na mocy art. 787 kpc, postanowiono, jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach orzeczono, na podstawie art. 770 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł małżonek dłużniczki – J. S. zaskarżając je w całości wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia i wnioskiem o wstrzymanie egzekucji.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 787 k.p.c. przez niewłaściwe jego zastosowanie i przyjęcie, że z treści ugody wynika, iż małżonek dłużnika wyraził zgodę na zaciągnięcie zobowiązania przez dłużnika.

Mając na względzie powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i oddalenie wniosku wierzyciela oraz o zwrot kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową art. 168 k.p.c. Ponadto wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia. Nadto wniósł o wstrzymanie egzekucji na podstawie art. 821 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie nie jest zasadne .

Wbrew zarzutowi skarżącego Sąd Rejonowy nie naruszył art. 787 k.p.c. nadając klauzulę wykonalności ugodzie zawartej przed mediatorem w dniu 23 września 2010r. zatwierdzonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 20 stycznia 2011r. sygn. akt VIII GC 129/10 także przeciwko małżonkowi dłużniczki Z. S. – J. S. z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską.

Nie ulega wątpliwości , że w obecnym stanie prawnym skuteczne zaciągnięcie zobowiązania przez jednego z małżonków nie jest wystarczające do nabycia przez wierzyciela uprawnienia do zaspokojenia z majątku wspólnego małżonków. Artykuł 41 § 1 k.r.o. uzależnia to od zaciągnięcia zobowiązania za zgodą drugiego małżonka także w tych przypadkach, gdy nie jest ona wymagana przez art. 37 k.r.o. W zamiarze ustawodawcy takie rozwiązanie miało stanowić instrument ochrony dobra rodziny małżonków.

W konsekwencji zmusiło to wierzyciela chcącego zaspokojenia z majątku wspólnego małżonków uzyskania już na etapie zawierania umowy zgody małżonka swojego kontrahenta na zaciągnięcie przez niego zobowiązania.

Co więcej ustawodawca dopuszczalność nadania klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika uzależnił , nie tylko od wyrażenia zgody przez jego małżonka na zaciągnięcie zobowiązania , jak stanowi art. 41 § 1 k.r.o., ale także od wykazania tej okoliczności za pomocą określonych dowodów (dokumentów urzędowych lub prywatnych).

Sąd Rejonowy słusznie uznał , że dokument urzędowy w postaci ugody sądowej podpisany przez małżonka dłużniczki dowodzi , że miał on świadomość i godził się na zaciągnięcie przez nią egzekwowanego roszczenia .

W niczym tej oceny nie podważa fakt , że skarżący przy podpisywaniu ugody sądowej występował jako pełnomocnik dłużniczki . Nie do zaakceptowania jest bowiem pogląd ,że jako pełnomocnik działał w imieniu małżonki co nie oznacza , że jako mąż wyrażał zgodę na powstanie wierzytelności . Jest to tym bardziej niewiarygodne , sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego , że skarżący podpisując ugodę sądową był nie tylko pełnomocnikiem dłużniczki ale również dyrektorem firmy , której właścicielką była jego małżonka a z której działalnością wiązała się ugoda sądowa .Podkreślić zresztą należy , że owa ugoda była rezultatem prowadzonej bardzo długiej mediacji , w której małżonek dłużniczki brał aktywny udział .

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację i orzekł o kosztach po myśli art. 98§ 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 §1 k.p.c. i § 13 ust 2 pkt 1 i § 11 ust 1 pkt 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu .